

	<h1>PENSEO</h1>	<p><i>N-ro 212</i> <i>jun. / 2009</i></p>
<p>Monata Beletra Revueto en Esperanto Honorita de Premio Grabowski, 1994</p>		
<p>Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 20-a jaro http://www.elperno.cn/penseo/penlisto.htm</p>		

Guozhu

Omaĝe al la Centjara Jubileo de la ĉina Esperanto-movado

(1909-2009)

— Laŭ ĉinesko Cent Silaboj (Niannujiao)*

En la jaro / dumil naŭ, / jubileo kara:
E-movado / la ĉina / fariĝis centjara.
Ĉiam luktas / malgraŭ ĉia / obstaklo bara
pioniroj / kun kreiv' elstara.

Verda Stelo brilas / gvide ankoraŭ / pli muara.
Maratono, / stafeto, / merito elfara.
Brava krio: / Ĉinoj (re-)venas! / Ĵur' deklara:
Ni re-marŝos / en lig' solidara! //

*Cent Silaboj (alinome Niannujiao):

ĉina fikforma poemo el du strofoj el 22 versoj de 436,436,445,46/654,436,454,46 silaboj, kun rimarango *xxa,xxa,xxa,xa/xxa,xxa,xxa,xa* (*x=senrima*).

La Urbo sen Birdoj

Cai Nan

En nia urbo ne videblas birdoj delonge.
Ilin fortimigas la arbaro de fabrikaj
kamentuboj, vicoj da altaj etaĝdomoj vualitaj
per densa fumo, kaj multnombraj veturiloj kaj

homsvarmoj. Sen sufiĉe granda spaco kaj
sufiĉe bona aero, kial birdoj nestus kaj
ĉirkaŭflugus ĉi tie?

Tamen la literatura diletanto Blumaro
sopiras al apero de birdoj ĉiutage. Li laboras
malokupite en malokupita laborejo, kaj li
disponas pri multe da libera tempo por legi kaj
mediti libere. Apogante siajn vangojn per
ambaŭ manoj, li fikse rigardis malproksimen:

sunlumo, nuboj kaj nebuleca ĉielo, sed neniu fluganta birdo en lia vido. Li pensas, ke pro abundeco homoj ne estas prientataj, kaj pro malabundeco birdoj akiras sopiron de homoj. Kiam li povas fariĝi birdo kaj flugi el ĉi tiu kaĝsimila domo?

Tia penso akumuligis kaj pligrandigis kiel balono de sopiro, kiu elkreskis el la brusto de Blumaro. Li jam sentis, ke necesas por li provi flugadon. Eble flugado ne nur estas la naturo de birdoj, ankaŭ homoj povas flugi? Nur pro tio, ke ili al kutimiĝas al irado, sidado kaj dormado, ili forgesas flugadon. Se pere de mia prova flugado la fluga instinkto de homoj ekspluatiĝos kaj ili fariĝos liberaj birdoj, ĉu tio ne estas mia kontribuo al la homa mondo aŭ almenaŭ al ĉi tiu urbo?

Post kelkaj tagoj da pripensado, li konsideris, ke li devas ekagi. Tiun matenon li surmetis lozajn veston kaj pantalonon, kaj elirinte de la dormejo, supreniris al la tegmento de la administranta domo. Sur la tegmento, li, post kelkfoja rondkurado, haltiĝis, etendis la brakojn, svingis la kruojn, larĝigis la bruston kaj faris kelkajn eksaltojn. Alvizaĝe al la ĉielo, li plenforte kriis: mi volas flugi...

La sono de kriadu leĝere falis el la ĉielo sur la homojn en la korto, kiuj alvenis por labori. Pro tio ĉiuj ĉeestantoj levis la kapon. Lia rigardo balais la ĉielon kaj la domojn de la tuta urbo, kaj poste karambolis kun la rigardoj de la ĉeestantoj. Li trovis, ke iliaj rigardoj estas ĝoje surprizitaj, sopiremaj, laŭdaj kaj eĉ kuraĝigaj.

Senhezite li alvenis al la mezo de la tegmento. Post ekscita elano, li korposvinge eksaltis kun siaj brakoj etenditaj. Li vere ekflugis el la tegmento.

Lia flugado estis leĝera kaj malrapida, kaj lia lozaj vesto kaj pantolono flirtis kaj dancis en la vento. Komence li flugis supren, poste horizontale kaj fine glisis malsupren. Lia korpo komencis rotacii. Li vidis, ke homoj en

la korto disen kuris, kaj kelkaj el ili streĉis dikan tolon uzitan por kovri varojn. Li estis falanta kun sia dorso al tiu tolo. Sekve, bum! li perdis konscion.

Lia unuafoja flugado malsukcesis, el kio li fariĝis ĝibulo. En la tago, kiam li estis elhospitaliĝonta, la kuracisto, post demetado de gazo kovranta sur lia ĝibo, trovis, ke du simetriaj karnaj ŝvelaĵoj elkreskis sur lia ĝibo. Kun miro, la kuracisto ekpinĉis la karnajn ŝvelaĵojn per poroperacia pinĉilo. Ekster lia atendo, la karnaj ŝvelaĵoj, ĉe ektuŝo de la pinĉilo, eĉ moviĝis kaj kreskadis, kaj baldaŭ fariĝis paro da enormaj flugiloj. Kun surprizita ekkrio, la kuracisto, forĵetinte la pinĉilon, kuris el la malsanĉambro, kvazaŭ renkontinte fantomon.

Blumaro ĝojplene ekkriegis. Svinginte la flugilojn, li eliris el la ĉambro, trairis la longan koridoron de la hospitalo, iris tra la mirplenaj rigardoj kaj alvenis al la brua strato. Kun profunda enspiro, li svingis la flugilojn kaj vere li ekflugis je elano. Li flugis kaj flugis, super domoj, tra fumaj nebuloj kaj nuboj. Li vidis belan sunon kaj bluan ĉielon super nuboj, kaj helikopteron fulme flugi super lia kapo... Kie estas birdoj? Li pensis. Mi fariĝas birdo ĝuste pro tio, ke ne troviĝas birdoj en la urbo. Mi devas vivi kun birdoj! Tiel pensante, li fale ĉirkaŭflugis en la arbaron ekster la urbo.

Tie troviĝis vasta kaj densa soforarbaro ĉe la norda bordo de rivero. Diversspecaj birdoj kolektiĝis ĉi tie inter soforfloroj. Kiam li alvenis, ili diskutis pri translokiĝado, ĉar fremdlanda investanto, kiu ekŝatis ĉi tiun lokon, volis ruinigi la arbaron por konstruigi amuzejon, tiel ke birdoj devis serĉi alian loĝejon. La alveno de Blumaro plirapidigis ilian translokiĝon. Pro timo al ĉi tiu fremda

birdo, je longa kriado de la ĉefa birdo, leviĝis subita ciklono en la arbaro kaj densa arego da birdoj tajde forflugis, tiel ke sennombraj soforfloroj falis sur la teron je dika kaj ĥaosa tavolo.

Li volus kriegi al la birdoj, “Ne fuĝu, ne fuĝu! Ankaŭ mi estas birdo!”, sed li ne povis eligi parolon el la gorĝo, kie murmuris nur raŭka kaj oremlaplaĉa pepado. Li kontraŭvole paraliziĝis sur centjare maljuna soforarbo, kun siaj flugiloj pendantaj senforte inter branĉoj.

Paf! Lia flugilo estis pafita. Kun ekkrio, li malespere falis sur la teron kovritan per floroj.

Du ĉasistoj alkuris. Ili volus ĉasi aliajn birdojn, sed la alveno de Blumaro neatendite savis la birdojn. La birdoj forflugis, dum li fariĝis la predo de la ĉasistoj.

Ili kunportis lin al nia urbo, kaj forvendis lin al la nove konstruita parko. La bredisto metis lin en la specialan kaĝon.

De tiam nia urbo sen birdoj havigis al si unu birdon, unu homan birdon.

elĉinigi **Hongjia**

Ĉineske

Cindy Mckee (Usono)

Infano en Mizero

—laŭ ĉinesko Niannujiao
 ena kanto
 de knabo
 stumblas dum malsato
 disonanco
 missonas
 tra interrilato
 ke ni sentu
 alĝusdtigu
 ĝis akordstato
 panon donu
 pro vera kompato

ni dampos vibradon
 donos kvieton per
 paŭzfermato
 ĉiu el ni
 private
 sen helpo de ŝtato
 pli efike
 adaĝon kreos
 sur la strato
 lantkadence
 sed, sen ekspluato

Fero

—laŭ ĉinesko Daoliansi*

al mia
 mondsfero
 minacas tim' afero
 juna stelo lumiĝas
 tra hejma atmosfero

forĝfajro
 de fero
 en via fotosfero
 fulmegas trans vakuo
 sen franĝa interfero

**Daoliansi (Kanto de Lavantino): ĉina fiksforma poemo el 5 versoj de 33,7,77 silaboj, laŭ rimaranĝo xa, a, xa (x=senrima)*

Vjolo

—laŭ ĉinesko Suzhongqing*
 ofero de konsolo—
 purkora rolo
 Personoj kiel vi,
 kun bona volo
 estas ja
 la vjolo
 dum solo
 en koncerto—
 rara tono

